

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5098/2019
12.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Браниславе Апостоловић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Даријан Микулић, адвокат из ..., против тужене "ББ" а.д., са седиштем у ..., чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења делимичне ништавости уговора о кредиту и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1584/19 од 20.08.2019. године, у седници одржаној 12.12.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1584/19 од 20.08.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, П 1370/18 од 30.05.2019. године, утврђено је да је ништава одредба уговора о кредиту закљученог између парничних странака 01.09.2015. године и то одредба у члану 3. тачка 5. Обавезних елемената уговора, која се односи на накнаду банке у фиксном износу од 3.591,64 динара, што је тужена дужна трпети и признати. Обавезана је тужена да тужили исплати износ од 3.591,64 динара, по основу стицања без основа, са законском затезном каматом од 01.09.2015. године до исплате. Обавезана је тужена да тужили на име трошкова парничног поступка исплати износ од 37.800,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 1584/19 од 20.08.2019. године, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1.

Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14), а којом је прописано да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд цени у већу од пет судија, како је прописано ставом 2. наведене законске одредбе.

Побијана одлука у складу је са постојећом судском праксом у тумачењу и примени релевантног материјалног права. Разлози на којима су, у конкретном случају, засноване одлуке нижестепених судова у складу су са важећим тумачењем права и правним ставом ревизијског суда у примени наведених законских одредби, тако да не постоји потреба за новим тумачењем права.

Наиме, према правном ставу усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 22.05.2018. године, банка има право на наплату трошкова и накнаду банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштање кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани у процентуалном или фиксном износу, или комбинацијом тих метода и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Тужбом од 18.09.2018. године, тужиља је тражила исплату новчаног износа од укупно 3.591,64 динара, колико износи и вредност предмета спора која се ревизијом побија.

С обзиром да се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ради се о спору мале вредности у смислу члана 468. став 1. ЗПП, а чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да ревизија у спору мале вредности није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 404. став 2. и 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић